

TOMI ADEYEMI

ANGST

EN

OPSTAND

THE ORİSHA LEGACY 3

Vertaling Maren Mostert en Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Tomi Adeyemi Books, Inc.

Oorspronkelijke titel: *Children of Anguish and Anarchy*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Maren Mostert en Angelique Verheijen

Omslag- en boekontwerp: Patrick Collins en Samira Irvani

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: © Sam Vibes

Beeld p. 8-9: © Ataly, Shutterstock

Kaart: Keith Thompson

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1554 5

ISBN 978 94 027 7196 1 (e-book)

NUR 285

Eerste druk juli 2024

Originele uitgave is verschenen bij Henry Holt and Company, *Publishers since 1866*. Henry Holt® is een geregistreerd handelsmerk van Macmillan Publishing Group, LLC, New York.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

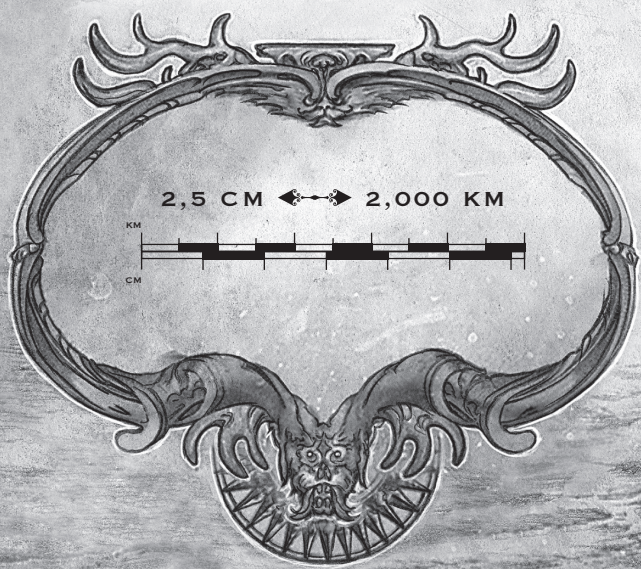
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

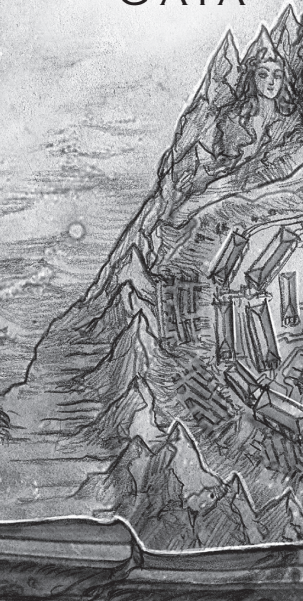
Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

ORİSHA

NIEUW
GAÏA

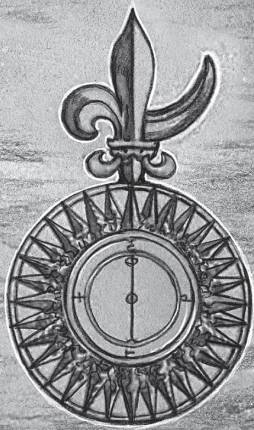
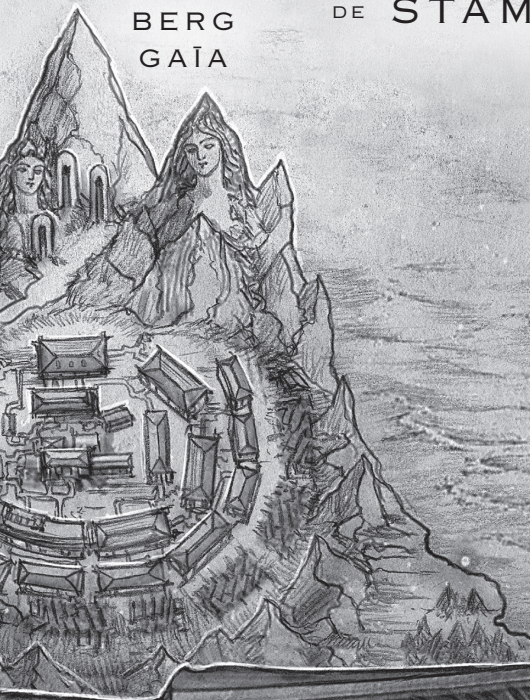
DE OUDE STEEN

DE
ZWARTE
BAAI

BERG
GAÏA

DE STAMMEN
VAN BALDEÍRIK

DE MAJISTAMMEN

DE IKÚ: MAJI VAN LEVEN EN DOOD

Maji: bezweerder

Godheid: Oya

.....

DE ÈMÍ: MAJI VAN GEEST EN DROMEN

Maji: invoeler

Godheid: Orí

.....

DE OMI: MAJI VAN WATER

Maji: getijder

Godheid: Yemoja

.....

DE INÁ: MAJI VAN VUUR

Maji: brander

Godheid: Sàngó

.....

DE AFÉFÉ: MAJI VAN LUCHT

Maji: blazer

Godheid: Ayao

.....

DE AIYE: MAJI VAN IJZER EN AARDE

Maji: lasser en gronder

Godheid: Ògún

DE ÌMỌLÈ: MAJI VAN LICHT EN DUISTERNIS

Maji: verlichter

Godheid: Ochumare

DE ÌWÒSÀN: MAJI VAN GEZONDHEID EN ZIEKTE

Maji: genezer en verderver

Godheid: Babalúayé

DE ARÍRAN: MAJI VAN TIJD

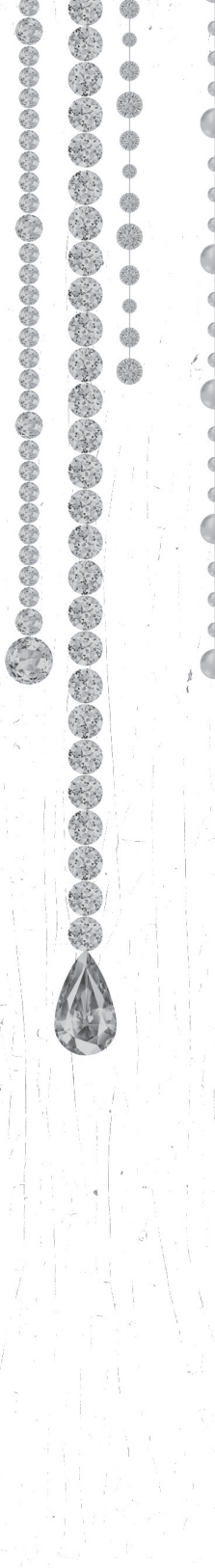
Maji: ziener

Godheid: Orúnmila

DE ÈRANKO: MAJI VAN DIEREN

Maji: temmer

Godheid: Oxosi

*Ik denk steeds aan hiervoor...
voordat het allemaal begon.
Vóór de perkamentrol,
de steen
en de belofte van magie.
Voordat onze oorlog tegen de monarchie
in de landen uitbrak.
Ik denk aan de goddelijke storm die de Iyika
naar de poorten van Lagos stuurden.
De manier waarop de paleisramen in stukken braken
als glinsterende regen.
Ik denk aan mama en baba,
aan mijn broer, Tzain.
Ik denk aan Mázeli en mijn bezweerders,
hoe we verondersteld werden te regeren...
Dat was voordat de Schedels ons in hun schepen gooiden.
Voordat ze ons alles ontnamen wat we hadden.
Voordat ze me wegsleurden bij de mensen van wie ik hield,
me vastgrepen en mijn hoofd kaalschoren.
Voordat ik in de ogen van mijn ontvoerders keek
en alleen de bloedrunen kon zien die in hun maskers waren gekerfd.
Ik denk aan alle maji die uit hun land zijn ontvoerd.
Alle maji die Orisha nooit meer
zullen
terugzien.*

DEEL I

HOOFDSTUK 1

ZÉLIE

Help me.

Het stille gebed ligt op het puntje van mijn tong – ik ben bang om het hardop uit te spreken, omdat ik op de een of andere manier weet dat als ik om hulp vraag, er alleen maar stilte zal volgen. De hitte hangt als de ketenen om mijn nek. De lucht is zwaar van de stank van de doden. Een dikke laag vuil bedekt mijn hele huid. Mijn botten doen van binnenuit pijn.

De donder rommelt als harde slagen op canvas trommels en haalt me uit mijn waas. Het geluid brengt me vanuit het donkere hoekje in mijn geest terug naar de gebogen ijzeren tralies van mijn hangende kooi. De metalen ketenen om mijn enkels rammelen tegen elkaar terwijl ik mijn gezicht zo ver mogelijk tussen de tralies druk. Frisse regen en zeenevel komen door de ventilatieschacht boven mijn kooi naar binnen.

Ik doe mijn ogen dicht en adem in.

Oya...

De naam van mijn godin komt in me op. Die raakt iets in mijn ziel. Haar ophanden zijnde storm spreekt tot me als een lied. Hij bevat de belofte me te helen.

Even spoelt de regen mijn pijn weg. Het onweer in de verte voert me terug naar betere tijden. De gierende wind neemt me mee naar de besneeuwde bergen van Ibadan, het dorp waar ik vóór de Zuivering woonde. Ik lag altijd te bibberen in mijn bed als het hard onweerde.

Het was mama die me leerde niet bang te zijn voor de regen.

‘Wees niet bang, lieverd.’ Zelfs na al die jaren bereikt de herinnering aan mama’s stem mijn hart. Ik voel de warmte van haar zachte vingers op mijn wang. De vriendelijke cadans waarmee ze sprak.

‘Oya bezoekt ons niet alleen in de dood,’ fluisterde mama in mijn oor. *‘We kunnen haar aanwezigheid ook in de stormen en de bulderende wind voelen.’*

Ik herinner me de manier waarop ze me uit bed lokte, langs baba en Tzain, die diep in slaap in hun hangmatten lagen. Het was niet de eerste nacht dat ze me naar de bergtop meenam, maar het was wel de eerste keer dat ze me meenam om de storm te ontmoeten.

Ze pakte mijn hand en leidde me over een slingerpaadje. Ik kon amper iets zien omdat de wind mijn witte haren in de war bracht en voor mijn ogen liet zwiepen. Onze blote voeten gleden weg op het pad dat tussen het grind door slingerde. Elke keer dat ik me probeerde om te draaien om terug te gaan, dwong mama me door te lopen.

Tegen de tijd dat we de afgevlakte bergtop hadden bereikt, leken de hutten van ons slapende dorp honderden meters in de diepte op mierrenhopen. Puntige silhouetten flikkerden op om ons heen elke keer als een bliksemschicht de hemel verlichtte. Het voelde alsof ik voorbij de top kon reiken en de wolken kon aanraken.

‘Voel de storm, Zélie.’

Mijn kleine lichaam huiverde van de stromende regen, maar de hevige stortbui zorgde ervoor dat mama zich juist voelde bruisen van leven. Ze strekte haar lange armen wijd uit en wendde haar gezicht naar de chaos in de lucht.

Toen de bliksem om haar heen knetterde, zag ze eruit als een godin.

‘Zo doe je dat, kleine Zél.’ Mama knikte. Ik deed mijn ogen dicht en stak mijn handen omhoog naar de woedende lucht. *‘Oya’s stormen brengen niet alleen regen. Ze zijn onze voorbode van haar heilige gedaanteverandering.’*

Ik hou de herinnering aan mama’s woorden vast tot mijn ogen beginnen te prikken. Elke keer dat ik denk dat ik niet nog iets kan kwijtraken, verlies ik alles.

Ik ben de tel kwijt hoe vaak ik de afgelopen maan mijn goden heb aangeroepen. Hoe vaak kreeg ik er niets anders dan verdriet voor terug? Ik kan het niet meer verdragen om nog te hopen op iets goeds.

Hoe meer hoop ik koester, hoe dieper ik val.

‘Nee! Nee, alsjeblieft!’

Het schelle geschreeuw komt door de houten vloerplanken boven me. Ik krimp ineen als het meisje nog harder gaat gillen. Ik weet niet

wat erger is: het geluid van de schreeuwende maji of de huiveringwekkende stilte die daarop volgt.

Er zijn altijd vijanden geweest die we moesten bevechten. Altijd mensen die de maji kwaad wilden doen. Ik wist dat er waarschijnlijk nooit een eind aan onze strijd zou komen. Maar ik heb nooit gedacht dat die gevechten zich voorbij de grenzen van Orisha zouden uitbreiden.

Het is bijna een maan geleden dat de Schedels op de kust van Orisha aankwamen. Een vollemaan sinds mijn mede-maji en ik uit onze huizen werden weggerukt. Nadat we wakker werden op het schip, scheidde ze de jongens van de meisjes.

Dat was de laatste keer dat ik mijn broer Tzain heb gezien.

Aanvankelijk had ik de andere vrouwelijke stamoudsten nog om me heen – de gevangengenomen leden van de herrezen majistammen. Maar gedurende de afgelopen halve maan zat ik in mijn eentje opgesloten in dit scheepsruim en moest ik de martelingen van de Schedels alleen ondergaan.

Ik weet nog steeds niet waarom ze ons mee hebben genomen. Ik weet niet waar we naartoe zeilen. Het enige wat ik weet is dat de maji dichterbij de overwinning waren dan ooit voordat de Schedels ons ontvoerden.

We waren slechts momenten verwijderd van het winnen van de oorlog...

‘Aanvallen!’

Mijn tatoeages ontbranden in mijn huid en bedekken mijn lichaam met een wervelend licht.

Steentjes en modder omgeven onze voeten.

Schors van de omringende bomen splijt.

Het legioen van titáns stormt in drommen naar voren, ieder in hun glinsterende gouden wapenrusting. Als ik mijn hand opsteek, verstijft elke titán ter plekke.

Ze stoppen als ik mijn vuist sluit...

Als ik mijn ogen dichtdoe, kan ik het nog steeds zien: de strijd om Lagos gaat door mijn hoofd. Toen we de magie terugbrachten naar Orisha, kregen niet alleen de maji die terug. Het heilige ritueel creëerde de titáns en verleende koningin Nehanda en haar militaire handlangers een verwoestende macht.

Voor onze laatste aanval offerde Mama Agba haar leven op, zodat ik mijn hart kon verbinden met de harten van de andere negen stamoudsten van de maji. Samen vormden we een macht die de titáns niet kon-

den verslaan. Als eenheidsfront hadden de stamoudsten de macht over de aarde en lieten ze de wind razen.

Die nacht had het einde van de heerschappij van de monarchie moeten betekenen. De nacht waarop de maji de handen ineensloegen om ons koninkrijk weer te regeren. Na eeuwen van onderdrukking kwam onze strijd eindelijk ten einde.

We hadden genoegdoening voor al onze pijn.

Maar nu...

Ik staar naar mijn geboeide handen. Naar mijn blote bruine huid. De tatoeages die vroeger gloeiden zijn verdwenen. Mijn witte haren zijn afgeschoren. De magie, waar ik zo hard voor heb gestreden om die te herstellen, is dood. Mijn Orisha is verder weg dan het ooit is geweest.

Ik weet niet hoe ik verder moet.

Ik weet niet hoe ik me vast kan houden aan de wil om te leven.

‘Oya, alsjeblijft...’ Ik fluister de woorden en riskeer een gebroken hart door weer een onbeantwoorde smeekbede. Maar de donder dendert nog steeds door de ventilatieschacht. Ik moet wel geloven dat het onweer zelfs zo ver van de kust van Orisha betekent dat Oya hier eindelijk is.

‘Alsjeblijft.’ Ik denk aan alle keren dat ze wel gehoor heeft gegeven aan mijn oproep. De glimpen die ik heb opgevangen van haar orkaan-geest, die raast als de stormen. ‘Alsjeblijft, bevrijd ons van deze Schedels. Alsjeblijft, breng je mensen naar huis –’

‘Bindið hendr honum!’ schreeuwt iemand.

Mijn maag draait om bij het rauwe keelgeluid van de taal van de Schedels. Zwarte laarzen denderen over de vloerplanken boven mij en er valt zaagsel naar beneden, in mijn ogen. Het gevoel verdwijnt uit mijn vingertoppen terwijl ik me voorbereid op de koude greep van de Schedel. Mijn nek begint te branden bij het vooruitzicht van de dikke naald die ze in mijn hals steken om het giftige majaciet in mijn bloed te spuiten. Elke nacht komen ze op hetzelfde tijdstip terug en injecteren ze het gif in mijn lichaam om me versuft te houden.

‘Oya, alsjeblijft!’

Ik reik naar de magie die mijn godin me ooit heeft geschonken: de macht om de geesten van overledenen op te roepen. Ik kan de smerige handen van de Schedels die me tegen de grond gedrukt houden niet nog een nacht verdragen. Niet nog meer pijn, zo erg dat ik bijna geen geluid kan maken.

Er waren dagen dat hele legers van uit de dood opgewekte bezielingen op mijn bevel vochten, dagen waarop mijn geestsoldaten dodelijk tussen mijn vijanden door raasden. Als ik er maar één kon opwekken, zou ik de Schedels tegen kunnen houden.

Met één bezieling zou ik een kans hebben om te vechten.

‘Alsjeblieft!’ smee ik. Maar het maakt niet uit hoe hard ik mijn best doe, er komt geen geestsoldaat tevoorschijn. Ik kan niks anders doen dan naar mijn handpalmen staren. Ik heb mijn magie niet meer gevoeld sinds we van de kust van Orisha wegzeilden...

De houten deur naar mijn ruim gaat krakend open. Vlugs kruip ik naar de verste hoek van mijn kooi. Uit angst hou ik mijn mond stijf dicht. De Schedels slaan ons telkens in elkaar als ze onze taal horen.

Zodra de eerste Schedel binnenkomt, danst het fakkellicht het ruim in. De vlammen verlichten hetzelfde masker dat ze allemaal dragen: een schedel, gemaakt van brons en bloed. De verbrijzelde botten komen in gekartelde stukken samen en vormen één grote besmeurde schedel.

Tussen de kastanjebruine krullen van de Schedel zijn vlechten te zien. Een wirwar van littekens bedekt zijn blote borst. Zijn verachtelijke handen en zijn wollen broek zitten onder de bloedvlekken. Een karmozijnrode bijl hangt aan zijn gordel van dierenhuid.

Ik zet me schrap tegen de tralies van mijn kooi terwijl de Schedel naar me loert en als een roofdier dichterbij komt. Ondanks het bronzen masker dat op de brug van zijn neus is bevestigd en om zijn kin is geklemd klinkt zijn grom luid en duidelijk.

In zijn ogen zie ik de blik van elke vijand tegenover wie ik ooit heb gestaan. Elke tegenstander die ooit op mijn pad kwam. De manier waarop de Schedel nu naar me staart...

Ik bal mijn handen tot vuisten.

In de kraalogen van koning Saran zag ik dezelfde haat.

Kom maar op. Ik ontmoet zijn blik. Ik zal geen krimp geven, geen angst tonen. Maar ik hoor meer stampende laarzen daarboven. In plaats van mijn kooi te openen, gebruikt de Schedel zijn ring met koperen sleutels om een andere te ontgrendelen.

‘Laat me gaan!’

Bij het horen van de bekende klanken van het Orïshan die door het trapgat klinken, strek ik mijn nek om het beter te kunnen zien. Er komen twee Schedels binnen met een hevig tegenstribbelende gevangene

tussen hun gespierde armen in. Een canvas zak bedekt het hoofd van de jongen. Op zijn bont en blauwe borst zitten verse bloedspatten.

De jongen verzet zich hevig terwijl de Schedels hem in de tweede kooi gooien. Het kost de mannen moeite om de gevangene in de boeien te slaan. Dan, met een onverwachte ruk, bevrijdt de jongen zich uit hun greep en trapt keihard met zijn hak tegen de neus van een van de Schedels.

'Náðu hann!' roept de gewonde Schedel.

Vol ontzag kijk ik toe terwijl de jongen een dapper gevecht levert. Hij trapt met zijn andere voet tegen de borst van de tweede Schedel en ramt zijn vuist tegen het masker van weer een ander. En hoewel hij geblinddoekt is, slaat hij aan alle kanten toe, hij zet alles op alles om aan te vallen.

'Þú lítill skítr!' gilt de derde Schedel. Ik krimp ineen van zijn wreedheid. Hij grijpt de hand van de jongen en houdt die in de deurpost van de kooi. Ik wend me snel af als de bronzen Schedel de deur dichtsmijt.

'Au!' Het kraken van brekende botten galmt door de cel. De jongen ligt te kronkelen op de vloer, terwijl de fantoompijn door mijn eigen vingers schiet. Ik pak ze vast om het beven te stoppen.

Om de polsen van de jongen klikken de handboeien dicht. De Schedels sluiten hem op in de kooi en lopen weg. Dan klikt ook het hangslot van de deur van het ruim dicht, maar ik durf niet te praten totdat het geluid van de denderende laarzen is weggestorven.

'Gaat het wel?' Ik buig me naar voren. Ik weet niet wat ik moet doen. Wat ik moet zeggen. Een reeks verwensingen komt over de lippen van de jongen. Het bloed gutst uit zijn gebroken hand.

Zijn borstkas beweegt hevig door zijn beverige ademhaling. Maar na een lang moment trekt hij de canvas zak van zijn hoofd.

Dit kan niet waar zijn...

Mijn mond valt open van verbazing. De moed zinkt me in de schoenen. De vochtige muren komen op me af en mijn kooi begint te tolleren.

'Inan?' Woede maakt zich van me meester wanneer ik de naam durf te fluisteren.

De jongen beweegt zich en een dunne straal maanlicht verlicht de amberkleurige ogen die ik maar al te goed ken.

HOOFDSTUK 2

ZÉLIE

Mijn goden.

Het bloed suist in mijn oren. Ik weet niet wat ik moet denken of voelen. Ergens diep vanbinnen wil ik een keten om Inans nek wikkelen. Maar een ander deel van mij kan niet geloven dat hij hier is.

De laatste keer dat ik hem zag, waren we in de paleiskelders. De Iyika maakten de koninklijke troon met de grond gelijk. Toen het paleis viel, ging ik Inan achterna. Hij was mijn laatste doelwit.

Ik ging naar binnen om hem te vermoorden.

‘Je leeft nog.’ Zijn bekende schorre stem is als een keten die me met een ruk terug in de tijd slingert. Onmiddellijk word ik teruggeworpen naar ons gevecht.

Het moment voordat we bewusteloos raakten van de dikke witte gifwolk...

Er zijn nachten dat je in mijn dromen verschijnt. Nachten dat ik het kan vergeten. Als ik wakker word, maak ik mezelf gek met de gedachte aan wat er had kunnen gebeuren.

Wat daarna komt weet ik niet meer, ik weet wel dat het tijd is dat er een eind aan deze heerschappij komt. Maar mochten onze paden elkaar nog eens kruisen, dan zal ik mijn zwaard niet opheffen.

Ik ben er klaar voor om mijn leven door jouw hand te laten beëindigen.

Mijn eigen handen beven terwijl ik naar hem staar en aan die noodlottige nacht terugdenk. Inan beloofde de monarchie op te heffen. Hij beloofde plechtig zijn geboorterecht teniet te doen.

Na elke verbroken belofte tussen ons kon ik mezelf er niet toe zetten om nog een leugen te geloven. Vanaf het moment dat we elkaar hebben

ontmoet, betekende de kroon alles voor Inan – hij offerde er alles voor op. De monarchie van Orisha beschermen was het enige waarvoor hij leefde.

Het deed er niet toe wie ervoor moesten sterven.

Maar die avond zette Inan zijn plan door. Ondanks iedereen die tegen hem was, maakte hij een eind aan de lange overheersing van zijn familie. En toen ik hem in de kelders tegen het lijf liep vocht hij niet tegen me.

Hij deelde de geheimen van de monarchie met me terwijl ik zijn leven wegrukte.

Nu ik Inan aanstaar, razen de gedachten door mijn hoofd. Een hele maan op zee heeft zijn tol van zijn gespierde lijf geëist. Hij heeft zo lang benedendeks gezeten dat zijn kaneelkleurige huid bleek is geworden en een sterk contrast vormt met de nieuwe en al weggetrokken blauwe plekken op zijn rug. Zijn bewegingen zijn onbehouwen. Bijna wild. Iets aan hem lijkt meer dierlijk dan menselijk.

Maar hele oceanen scheiden ons verleden van ons heden. Oude woede strijdt met opluchting. Ik voel me de verlegen diviner die ik was toen we elkaar voor het eerst ontmoetten. De angel met het gif van het zwartgallige prinsje. De kracht van zijn zwaard tegen mijn houten vechtstok. De aanraking van zijn lippen in mijn hals.

Ik zie de jongen die me vertelde dat we een nieuw Orisha konden bouwen.

De jongen die mijn hart brak.

Maar wat betekent dat als we hier allebei gevangenzitten?

Wat betekent dat als de Schedels ons insluiten?

‘Je haar,’ zegt Inan met schorre stem.

Ik breng mijn hand naar mijn blote hoofdhuid en voel mijn wangen gloeien. Ik ben zo lang alleen geweest.

Niemand anders heeft gezien wat de Schedels hebben gedaan.

‘Er was een man...’ Mijn stem sterft weg als ik aan zijn schimmige figuur denk. ‘Zijn masker glansde zilverkleurig.’

‘De kapitein van het schip?’ vraagt Inan.

Ik knik. ‘De andere Schedels luisterden naar hem, dus dat zal de kapitein wel zijn geweest.’

Ik probeer door te praten, maar de woorden ontschieten me. De herinneringen overspoelen me als een vloedgolf. Langzaam word ik weer

teruggebracht naar hoe de zilveren Schedel dreigend boven me uittoerende. Ik voel het zweet dat langs mijn huid omlaag liep.

De eerste nacht dat ze me hier opsloten hielden twee Schedels me ruw vast. Een ander bracht een heet scheermes naar mijn hoofd. De zilveren Schedel hield de verrekte kroon van majaciet in zijn handen en bracht hem omhoog.

Toen ik me realiseerde wat hij van plan was werd de wereld helemaal donker.

Ik verzette me hevig toen de zilveren Schedel het giftige metaal tegen mijn slapen drukte. De stoom sloeg van de verzengende legering af toen die zich in mijn huid brandde. Toen ik flauwviel op de verroeste vloer stroomden de tranen over mijn wangen.

Ik smeekte om de dood.

Met het majaciet in mijn slapen vast geschroeid weet ik niet of ik mijn gaven nog kan aanwenden.

‘Ik dood ze!’ grauwt Inan. Er is geen spoortje zachtheid in zijn amberkleurige ogen te zien. Hij klinkt zo overtuigd en stellig dat mijn keel dichtsnoert. Het roept de gevoelens op die ik diep heb weggestopt.

‘Ik weet dat ik je pijn heb gedaan.’ Inan wendt zijn blik af. ‘Ik weet dat ik je vaker heb teleurgesteld dan ik kan tellen. Maar ik wil dat je me vertrouwt.’

‘Jou vertróúwen?’ spot ik.

‘Als wij met zijn tweeën een koninkrijk ten val kunnen brengen, moeten we toch ook één enkel schip kunnen neerhalen.’

Hoewel alles in mij Inan op afstand wil houden, neemt de dreiging van de Schedels die keuze weg. Voor het eerst sinds ik hier opgesloten zit heb ik een bondgenoot.

Ik heb een kans om te ontsnappen.

Ik dwing mezelf diep naar binnen te reiken, voorbij zijn verraad, voorbij elke traan die over mijn wang liep. Ik moet hem vertrouwen.

Tenminste, tot we hier weg zijn.

‘Wat kunnen we doen?’ vraag ik.

Inan scheurt een strook van zijn met vuil besmeurde broek en knoopt de reep om zijn bloedende hand. Zijn slingerende kooi knarst terwijl hij door de kleine ruimte heen en weer loopt. Hij test hoe sterk de ijzeren tralies zijn.

‘Hoelang zit je al in dit ruim opgesloten?’ vraagt hij.

‘Een halve maan.’

‘Heb je je magie nog?’

Ik schud mijn hoofd ontkennend. ‘Elke nacht...’

Inan strekt zijn nek uit naar het beetje maanlicht in het ruim, dat de prikwonden in zijn hals verlicht, dezelfde die ik ook heb.

‘Ik ken het vloeibare majaciet,’ zegt Inan. ‘Als we het op de een of andere manier kunnen stoppen... hun voorraad verpesten of zo –’

‘We hebben geen garantie dat we onze magie terugkrijgen.’ Ik kijk naar mijn lege handpalmen, wensend dat ik de ashê kon oproepen die altijd in mijn bloed zat. ‘Onze krachten komen van ons land. We kunnen ze misschien niet herstellen, tenzij we naar huis terugkeren.’

‘Dan moeten we ze overweldigen.’ Inan pakt de ijzeren tralies vast en denkt na. ‘Samen uitbreken. De anderen hebben een plan uitgedacht.’

‘Wat hebben ze nodig om te ontsnappen?’

‘Een afleiding. Een manier om dicht bij de Schedels te komen zonder dat ze in de gaten hebben wat er aan de hand is. Maar daar kunnen we nu niet over nadenken. We moeten je uit dit ruim zien te krijgen.’

De zee beukt tegen onze klamme muren, waardoor onze hangende kooien piepen. Inan beweegt zijn handen langs de tralies, waarschijnlijk op zoek naar een plek waar het metaal zwak is.

‘Waarom hebben ze je meegenomen?’ gaat hij verder. ‘Waarom hebben ze je van de anderen gescheiden?’

Ik stop en overpeins de dag. Zoveel van mijn tijd in deze kooi is in een waas voorbijgegaan. Alsmaar wachten tot de Schedels naar beneden komen. Urenlang doorbrengen in doodsangst nadat ze het majaciet in mijn hals hebben geïnjecteerd.

‘Ze hebben ons allemaal in een rij gezet. Elk meisje. Een niveau hoger.’ Ik sluit mijn ogen tot ik het voor me zie – de zilveren Schedel vult de zwarte duisternis van mijn geest. Ik hoor de houten vloerplanken onder zijn naderende laarzen kraken. Ik voel de warmte van de trillende lichamen van de meisjes om me heen, die dicht tegen me aan gedrukt zitten. ‘De zilveren Schedel scheidde ons met behulp van een soort kompas –’

‘Hoe zag dat eruit?’ vraagt Inan.

Ik concentreer me en probeer me te herinneren wat ik precies heb gezien. ‘Brons. Zeshoekig. Een driedelige pijlpunt, beschilderd met bloed...’

De angst die me die dag in zijn greep hield komt terug als de regen. Ik zie de dikke rode wijzerplaat van het kompas weer voor me en kan de manier waarop de wijzer gonsde als die ronddraaide horen. Ik kon het wachten met de andere geketende meisjes amper doorstaan. Het drong niet tot me door hoeveel erger het zou zijn om afgevoerd te worden.

‘Reageerde dat kompas ook op anderen?’ vervolgt Inan.

‘Op nog een paar.’ Ik knik. ‘Ze namen mij en drie andere meisjes mee. Een verlichter van Ibadan. Een meisje van de kust van Zaria. En een genezer uit de zandhutten van Ibeji.’

Ik denk aan het ronde gezicht van de genezer, haar zangerige stem, haar vriendelijke schoonheid, haar gratie. Ik herinner me de manieren nog waarop ze regenwater verzamelde en ons instructies gaf hoe we onze wonden moesten verzorgen, en dat ze zich over ons ontfermde ondanks de pijn waarmee ze zelf werd geconfronteerd.

‘Waar zijn ze nu?’ dringt Inan aan. Hij fronst zijn zware wenkbrauwen en ik sla mijn blik neer naar de verroeste vloer. Ik blijf zwijgen; de lege kooien zijn een antwoord op zijn vraag.

‘We moeten je van dit schip weg zien te krijgen.’ Inan gaat sneller lopen terwijl hij het ruim rondkijkt. ‘We hebben geen tijd om op de anderen te wachten. We moeten een nieuwe manier vinden om te ontsnappen.’

Mijn maag draait om van hoe Inan zich beweegt. Er is iets wat hij achterhoudt.

‘Wat is er?’ vraag ik. ‘Wat weet je?’

Inan blijft staan en kijkt me recht aan.

‘Deze mannen zijn niet alleen op zoek naar maji, Zélie. Ze zijn op zoek naar jou.’